

ÎNDOLIATĂ ASISTENȚĂ,

Din nou, Facultatea de Biologie din Iași trece prin clipe grele. Astăzi se desparte de al treilea profesor de genetică; pe alți doi i-am plăns în urmă cu 10 și, respectiv, 20 de ani. Oare cât va mai suferi acest laborator, în care toți cei trei profesori de genetică au fost secerati de același nemilos flagel? Oare să fi avut dreptate profesorul Ion Băra când scria, în urmă cu vreo 10 ani, despre cauza acestor pierderi mult prea timpurii, despre oameni aflați în puterea creației?!

Dureros este atunci când părinții trebuie să-și îngroape copiii, când profesorii trebuie să-și conducă elevii și colaboratorii chemați spre plaiurile veșniciei. Dureros este că o facultate se desparte de decanul ei tocmai acum când era cea mai mare nevoie de el.

Deși previzibilă, despărțirea de profesorul Ion Băra ni se impune brutal și necruțator, greu de acceptat de către cei pe care i-a crescut și i-a învățat, de către noi cei care i-am urmărit timp de 48 de ani evoluția profesională.

Unde pleacă vajnicul vrâncean care în toamna anului 1959 devenea student al celei mai vechi Facultăți de Biologie din țară, iar la terminarea studiilor, în 1964, devenea preparator la Laboratorul de Genetică al acesteia?

Mă număr printre cei care în toate momentele de succes, dar și în cele de cumpănă, m-am aflat lângă el: ca îndrumător de grupă, referent la doctorat, colaborator în echipa de cercetători pe care o conducea la Stațiunea „Stejarul”- Neamț, ca director al Institutului de Cercetări Biologice și decan al Facultății de Biologie. Cunoscându-i puterea de muncă, rezultatele profesionale unanim recunoscute, numeroasele articole, studii și cărți publicate, cunoscându-i energia și calitățile de bun organizator, l-am invitat să vină de la Piatra Neamț la Iași pentru a conduce Laboratorul de Genetică al Institutului de Biologie, iar apoi l-am rechemat în rândurile corpului profesoral al Facultății de Biologie, urcând cele mai înalte trepte ale ierarhiei didactice și științifice: cercetător științific gradul I și gradul II, conferențiar, profesor și conducător de doctorat. Acum, domnule coleg, pleci prea devreme dintre noi; ai ajutat pe atâția tineri să devină doctori în știință, dar ai lăsat tot atâția tineri doctoranzi care mai aveau nevoie de tine, care-și puneau atâtea speranțe în ameliorarea stării tale de sănătate. Ca director al Școlii Doctorale așteptai luna septembrie pentru a primi noi doctoranzi, pentru a ține din nou cursuri... Dar, n-a fost să fie așa; aripa morții, după ce s-a tot rotit în jurul tău, te-a atins și ni te-a luat!

Întreaga viață a profesorului Ion Băra, a lui Ionică sovejanul, cum îi plăcea să-i spun, a fost o torță vie, care a luminat calea și mintea studenților, a discipolilor și colaboratorilor, a tuturor celor aflați în preajma sa. Înzestrat cu o inteligență și o putere de muncă pe care natura și Dumnezeu nu le pot dărui oricui, cu o inegalabilă tenacitate a învins limite și obstacole multiple, aparent insurmontabile.

Pentru bogata și unanim apreciată sa operă științifică, în urmă cu două decenii a fost distins cu premiul „Emanoil Teodorescu” al Academiei Române, iar în ultimii ani a fost invitat să țină o serie de conferințe sub cupola Aulei Filialei din Iași a Academiei Române. În urmă cu doi ani i-am făcut recomandare și a fost nominalizat pentru alegerea sa ca membru al acestui suprem for de știință și cultură. Din păcate, dragă Ionică, n-ai avut răbdare și ai plecat undeva de unde nu vei mai reveni, de unde nu te mai putem chema.

Prin plecarea ta, stimate elev, coleg și decan, școala superioară românească pierde un profesor de prestigiu, genetica pierde un pasionat cercetător, elevii și colaboratorii tăi pierd un sincer îndrumător, Facultatea de Biologie pierde un ultim conducător din generația mea.

În aceste momente de profundă tristețe suntem convingși că omul nu moare încă pământește cât timp trăiesc cei care l-au văzut, întâlnit și auzit. Abia atunci când se duc toți cei care l-au

cunoscut, se întinde asupra ființei lui trupești noaptea cea adâncă a morții, rămânând, în schimb, prezentă opera și spiritul acesteia.

Fie ca generațiile ce vin să-i păstreze și să-i cinstească memoria cu aceeași curățenie și dăruire cu care, atâția ani, neobositul profesor le-a cultivat și înveșnicit în opera-i lăsată moștenire.

De acum în colo nu ne vom mai suna la telefon, zi de zi, seara târziu, pentru a vedea cine pleacă ultimul din facultate. De acum în colo, colegii, colaboratorii, doctoranzii și studenții nu-ți vor mai bate la ușă, nici la birou, nici la decanat, știind că nu mai are cine răspunde, cu jovialitate și înțelepciune.

Adio, dragă Ionică. De astăzi tu intri în împărăția neagră a morții. Nimic nu te mai poate bucura și nimic nu te va mai îndurera. Soarele care dă lumină și căldură nu te va mai ajunge cu razele lui. Florile primăverii, cele de mac îndeosebi, pe care le-ai îndrăgit și studiat, nu vor mai răsări pentru tine. Urechea ta nu va mai auzi foșnetul pădurii și murmurul apei din împrejurimile Sovejei, din jurul Stațiunii de la Pângărați ori din vecinătatea Muntelui Pietricica.

Îți spun adio, bunul meu elev și coleg, iar familiei greu încercate și îndoliate îi exprim întreaga compasiune, împărtășind durerea ce-o încearcă.

Să-ți fie țărâna veșnică ușoară și Dumnezeu să te ierte!

23 august 2007

C. Toma